



ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟ
ΕΛΛΑΔΟΣ
for Foreigners
Αρ. Αδείας
01-1323

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ὁργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr,
vaptistisperiodiko@gmail.com

● ΕΤΟΣ 66ο - ΤΕΥΧΟΣ 732 ●
● ΜΑΡΤΙΟΣ 2026 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Ὁ Θεὸς θέλει, ἐγὼ θέλω;

Τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ! Δέν εἶναι ἀπλῶς δύο ὠραίες λέξεις. Πρόκειται γιὰ τὸ μεγάλο δῶρο τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Γιατί; **1.** ● Τὸ θέλω τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι πλανημένο. Εἶναι τέλειο. Τέλειος ὁ Θεός, τέλειο καὶ τὸ θέλημά Του. Ἅγιος ὁ Θεός, ἅγιο καὶ τὸ θέλημά Του. Ἀγαθός ὁ Θεός, ἀγαθὸ καὶ τὸ θέλημά Του. Τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι «τό ἀγαθὸν καὶ τέλειον» (Ρωμ. ιβ' 2). Τέλεια ἡ ἐλευθερία Του, φιλελεύθερο τὸ θέλημά Του.

● Ὁ ἥλιος ἕνα μόνο θέλει: Νά σκορπίζη δωρεάν τὸ φῶς του. Φωτεινὸ τὸ θέλω τοῦ ἡλιου. Ἀπείρως πιὸ φωτεινὸ τὸ θέλω τοῦ Θεοῦ.

2. ● Τὸ θέλω τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι προσωπικό. Ὁ Θεὸς δέν θέλει τίποτε γιὰ τὸν ἑαυτὸ Του. Ὅ,τι θέλει, τὸ θέλει γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Ὁ Θεός:

- Βλέπει τὸ φτωχὸ καὶ τοῦ λέει: «Θέλω νά ξεφύγης ἀπὸ τὴ μιζέρια».
- Βλέπει τὸ σκλαβωμένο καὶ τοῦ λέει: «Θέλω νά ἐλευθερωθῆς».
- Βλέπει τὸ νέο καὶ τοῦ λέει: «Θέλω νά σέ κάνω εὐτυχισμένο».
- Βλέπει τὸν ἀνεργο καὶ τοῦ λέει: «Θέλω νά σοῦ προσφέρω ἐργασία».
- Καὶ ὅλοι αὐτοί, συγκινημένοι ρωτᾶνε: «Καὶ Σὺ τί θέλεις ἀπὸ μᾶς;».

3. ● Καὶ ὁ Πατέρας τοῦ Οὐρανοῦ φανερώνει μία ἀκόμη πτυχή τῆς ἀγάπης Του: «Τίποτε δέν θέλω. Ἐνα μόνο θέλω, νά δώσετε πίστι καὶ προσοχή στό θέλημά μου. Ὅλα γιὰ σᾶς τὰ θέλω». Τίποτε γιὰ τὸν ἑαυτὸ Του ὁ Θεός. Τὸ θέλημα Του εἶναι ἡ ἀγάπη Του πρὸς τὰ ἔξω. Καὶ ἂν ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καλεῖται εὐδοκία (=θεία εὐνοια), τότε καταλαβαίνουμε γιατί ὁ Παῦλος μιλάει περὶ «τῆς εὐδοκίας τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ» (Ἐφεσ. α' 5).

4. ● Ἀγαπητικὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἡ μεγαλύτερη προσφορά τῆς ἀγάπης τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ σωτηρία μας. «Θέλω πάντας ἄνθρώπους σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α' Τιμ. β' 4).

5. ● Ὑπάρχει καὶ λόγος, πού τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ ὑψιστὸ δῶρο

στόν άνθρωπο. Ὁ Θεός δέν ἔχει μόνο τό θέλειν. Ἔχει καί τό δύνασθαι. Καί θέλει καί μπορεῖ. Καί μεις θέλουμε πολλά, ἀλλά δέν ἔχουμε τή δυνατότητα νά τά πραγματοποιήσουμε. Ποιός π.χ. ἄνθρωπος δέν θέλει νά εἶναι ἀναμάρτητος; Θέλει, ἀλλά δέν μπορεῖ. Ποιός ἄνθρωπος δέν ἐπιθυμεῖ νά κόψη τά πάθη του; Μέσα του ἀντιπαλεύουν δύο ροπές.

— Ἡ μία πρὸς τά πάνω. Νά γίνουν δικοί του οἱ Οὐρανοί.

— Ἡ ἄλλη πρὸς τά κάτω. Εἶναι ἡ ἀδυναμία του. «Ὁ οὐ θέλω κακό, τοῦτο πράσσω» (Ρωμ. ζ' 19).

• Γιά τόν Θεό ἡ θέλησις ταυτίζεται μέ τή δύναμι. Δέν εἶναι μόνο πανάγαθος· εἶναι καί παντοδύναμος ὁ Θεός. Ἄν μπορῆς, βοήθησέ με. Γιὰ τρεψέ μου τό παιδί. Καί ὁ Ἰησοῦς ἀπαντᾷ: «Εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατά τῷ πιστεύοντι» (Μάρκ. θ' 23).

* * *

Ρωτᾶμε: Γιατί δέν γίνεται πάντοτε ὅ,τι ζητᾶμε; Ἡ ἀπάντησις ἔχει σχέσι μέ τήν παραβίασι τῆς ἐλευθερίας μας. Θέλουμε νά παραβιάζεται ἡ ἐλευθερία μας; Ὁ Θεός τά πάντα μπορεῖ. Ἐνα δέν μπορεῖ νά κάνει: Νά παραβιάση τή δική μας θέλησι, τό δικό μας «θέλω».

• Τό ἠλεκτρικό ρεῦμα ὑπάρχει. Ἄν ὅμως δέν τοποθετήσουμε στήν μπρίζα τό καλώδιο, ἂν δέν γίνῃ σύνδεσις τῆς συσκευῆς, εἶναι φυσικό νά μείνουν ἀνενέργητο τό ρεῦμα καί ἄχρηστη ἡ μηχανή. Δική μας δουλειά εἶναι νά κάνουμε τή σύνδεσι. Τό ρεῦμα τῆς παντοδυναμίας ὑπάρχει. Ὁ Θεός. Ἡ συσκευή ὑπάρχει. Ὁ ἄνθρωπος. Δική μας δουλειά νά προσαρμοσθῇ τό δικό μας θέλημα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Τί σημαίνει ταύτισις τοῦ δικοῦ μας θελήματος μέ τό θεῖο θέλημα;

1. • Νά γνωρίσουμε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. «Συνιέντες τί τό θέλημα τοῦ Κυρίου» (Ἐφεσ. ε' 17). Τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀποκαλύπτεται, φανερώνεται, μέσα στήν Ἁγία Γραφή.

2. • Νά ἐμπιστευώμεθα τόν ἑαυτό μας στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὅταν κάποιος σέ ἀγαπᾷ καί ἀποκλείεται νά σοῦ κάνῃ κακό, τοῦ ἔχεις ἐμπιστοσύνη. Αὐτός εἶναι ὁ Θεός.

Πολλοί ρωτᾶνε: «Μήπως ὁ Θεός εἶναι σκληρός καί ἄδικος;». Αὐτοί βλέπουν τή μία πλευρά τοῦ βουνοῦ. Τό βουνό ἔχει καί τήν ἄλλη, τήν ἀόρατη πλευρά. Ἀπό τήν ἐδῶ, φαίνεται φαλακρό τό βουνό. Ἀπό τήν ἄλλη εἶναι γεμᾶτο βλάστησι. Ἐμεῖς βλέπουμε συνήθως τήν ἄσχημη ὄψι τῆς ζωῆς. Πίσω κρύβεται ἡ ὁμορφὴ πλευρά. Ἄφησε, λοιπόν, τόν ἑαυτό σου στά χέρια τοῦ Θεοῦ. Ὅπως τό μικρό παιδί ἀφήνεται μέ ἐμπιστοσύνη στήν ἀγκαλιά τῆς μητέρας του.

3. • Νά ἀφήνουμε τόν ἑαυτό μας στό Θεό θεληματικά καί εὐχάριστα. «Γενηθήτω τό θέλημά σου» (Ματθ. στ' 10).

—Τό θέλημα τοῦ Θεοῦ νά εἶναι ἡ ἐπιλογή μας. Εἶναι ἡ χαρά μας. Ὅταν ξέρῃς, ὅτι μετὰ τή νύκτα ξημερώνει ἡ ἡλιόλουστη μέρα, δέν κλαῖς γιά τό σκοτάδι τῆς νύκτας. Ἀναπαύεσαι μέ τή βεβαιότητα τῆς ἡλιόλουστης μέρας. Καί ὁ πιστός ἀναπαύεται στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Μαζί μέ τόν Κύριο λέει: «Μή τό θέλημα τό ἐμόν, ἀλλά τό σόν γινέσθω» (Ματθ. κστ' 42). Πράττει μέ χαρά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. «Ἐκ ψυχῆς ὑποτάσσεται» στό θέλημα τοῦ Κυρίου (Ἐφεσ. στ' 6).

Δ. Γ. Α.

Ἐνανθρώπησις - Ἐνθέωσις

Ἐνανθρώπησις γιά ὄλους

Οικονομία, παρουσία, ἐνανθρώπησις. Τρεῖς σπουδαῖες θεολογικές ἔννοιες. Οἱ δύο εἶχαν σάν ἀποτέλεσμα τήν τρίτη. Τή στιγμή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ πραγματοποιεῖται τό τρίτο, ἡ ἐνανθρώπησις. Ὁ Θεός μπαίνει στόν ἄνθρωπο. Ἐνανθρώπησε γιά ὄλους τούς ἀνθρώπους.

- Τό Ἄκτιστο εἰσδύει στό κτιστό καί ἐνώνεται μαζί του.

- Ὁ Θεός εἰσέρχεται στόν ἄνθρωπο καί ἐνώνεται μαζί του. Στόν ἕνα ἄνθρωπο εἰσέρχεται, στήν Παρθένο κόρη τῆς Ναζαρέτ. Ἄλλ' ἀφοῦ μπαίνει στόν ἕνα ἄνθρωπο, εἰσέρχεται σέ ὄλους τούς ἀνθρώπους.

Τό *μικρόβιο τῆς ἁμαρτίας* σ' ἕνα ἄνθρωπο μπήκε, στήν παλαιά Εὐα, ἀλλά διά τῆς Εὐας εἰσῆλθε σέ ὄλους τούς ἀνθρώπους. «Δι' ἑνός ἀνθρώπου ἡ ἁμαρτία εἰσῆλθεν εἰς τόν κόσμον καί διά τῆς ἁμαρτίας ὁ θάνατος, καί οὕτως εἰς πάντας ἀνθρώπους διήλθεν, ἐφ' ᾧ πάντες ἥμαρτον» (Ρωμ. ε' 12).

Τώρα στόν ἕνα ἄνθρωπο, στή νέα Εὐα, μπαίνει ὁ Θεός, καί διά τῆς Παναγίας σέ ὄλους τούς ἀνθρώπους.

- Τόν ἥλιο συμβαίνει νά τόν βλέπη πρῶτος ἕνας, ἐκεῖνος πού βρίσκεται στήν κορυφή. Ἀφοῦ ὅμως τόν βλέπει ὁ ἕνας, στή συνέχεια ὄλοι μποροῦν καί τόν βλέπουν.

Ἀνέτειλε ὁ ἥλιος. Τό σκοτάδι διαλύθηκε ἀπό τό Φῶς. Στή γῆ ἦρθε ὁ Θεός. Ἡ Παναγία εἶναι ὁ ἄνθρωπος τῆς κορυφῆς. Αὐτή βρισκόταν στήν κορυφῶν κορυφῶν· στήν ἀρετή· στήν καθαρότητα. Φυσικό, λοιπόν, ἦταν, πρῶτη ἐκείνη νά δῆ καί νά ζήση τό θαῦμα, πού ἀποτελεῖ τό μεγαλύτερο τῶν αἰώ-

νων καί καλεῖται ἐνανθρώπησις τοῦ Θεοῦ.

- Τό θαῦμα τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως δέν εἶναι γιά τόν ἕνα, μόνο γιά τήν Παναγία. Εἶναι γιά ὄλους. Ὁ ὄλος Θεός προσφέρεται κατά τήν ἐνανθρώπησι. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι γίνονται δεκτοί κατὰ τήν πρόσληψι, πού καλεῖται ἐνανθρώπησις. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀνήκουν στό πρόσλημμα τοῦ Θεοῦ.

- Ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἕνας Θεάνθρωπος. Σχηματίζεται ἀπό ὀλόκληρη τήν Θεότητα καί ὀλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα.

Τό θαῦμα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, πού ἱστορικά συνέβη κατὰ τήν ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καί ὑμνεῖται ὑπέροχα στόν Ἀκάθιστο ὕμνο, συντελέσθηκε, διότι τό θέλησε ὁ Θεός μέ τίς δύο ἐνέργειές Του, μέ τήν Οἰκονομία καί τήν Παρουσία.



Οἰκονομία

Ἀκοῦμε οἰκονομία καί ὁ νοῦς μας πηγαίνει στή χρηματική δοσοληψία, στά πόσα «οἰκονομᾶμε» ἢ στό ποιο κόμμα θά βελτιώση τά οἰκονομικά μας. Τό μυαλό μας καί ἡ προσοχή μας στρέφονται στό ναό τοῦ χρήματος, στό χρηματιστήριο. Οἱ πολλοί κλαῖνε ἢ γελᾶνε ἀνάλογα μέ τό ἄν ὁ δείκτης τοῦ χρηματιστηρίου ἀνεβαίνει ἢ κατεβαίνει.

Πέρα ὅμως ἀπ' αὐτή τήν οἰκονομία, πού κάποτε εἶναι οἰκονομία τῆς ἀπάτης, ὑπάρχει ἡ ἄλλη, ἡ οἰκονομία τῆς ἀγάπης.

- Ὁ Θεός τά οἰκονόμησε ἔτσι, ὥστε τό ἀδύνατο νά γίνη δυνατό. Κατέβηκε ὁ Θεός, γιά ν' ἀνεβῆ ὁ ἄνθρωπος. «Ἄνθρωπος γίνεται Θεός, ἵνα Θεόν τόν Ἄ-

δάμ ἀπεργάσθαι» (δοξαστικό αἰνων Εὐαγγελισμοῦ).

- Ὁ Θεός τά οἰκονόμησε ἔτσι, ὥστε ὁ κατά φύσιν Υἱός τοῦ Θεοῦ νά γίνῃ ἄνθρωπος, γιά νά γίνῃ ὁ ἄνθρωπος θεός κατά χάριν.

- Μέ τήν ἐνανθρώπησι τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ὁ δείκτης τῆς οἰκονομίας, ὁ δείκτης τῆς ἀγάπης, ἀνέβηκε σέ ἀκατάληπτα ὕψη. Δέν ὑπάρχουν χαμένοι μέ τήν ἐνανθρώπησι τῆς θείας οἰκονομίας. Ὑπάρχουν μόνο κερδισμένοι. Ἀρκεῖ οἱ ἄνθρωποι νά πλησιάζουν μέ πίστι καί εὐσέβεια τό μυστήριο τῆς σωτηρίας.

- Ἄν γιά τόν Θεό Λόγο ἡ θεία οἰκονομία γίνεται ἐν - ἀνθρώπησις, γιά τόν ἄνθρωπο, πού πιστεύει καί συγκινεῖται ἀπό τόν Χριστό τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἡ θεία οἰκονομία γίνεται ἐν - θέωσις.

Γιά νά κερδίσουμε τήν ἐνανθρώπησι καί τήν ἐνθέωσι λειτούργησε ἡ οἰκονομία τοῦ Θεοῦ.

Λέει σχετικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἐπιφάνεια εἶπε τήν οἰκονομίαν τό εἰς μήτραν ἐλθεῖν παρθενικήν, τό ἄνθρωπον γενέσθαι καί τοῖς ἀνθρώποις συναναστραφῆναι» (Ε.Π.Ε. 6.604). Μετάφρασις: Ὀνόμασε (ὁ Παῦλος) ἐπιφάνεια τήν οἰκονομία τοῦ Θεοῦ, τό ὅτι, δηλαδή, κατώκησε σέ παρθενική μήτρα, τό ὅτι ὁ Θεός ἔγινε ἄνθρωπος καί συναναστράφηκε μέ τούς ἀνθρώπους.

Παρουσία

Ἀκολουθεῖ ἡ ἄλλη θεϊκή ἐνέργεια: Ἡ Παρουσία.

Πρόκειται γιά τήν **ἐνσαρκο παρουσία** τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο. Πρόδρομος τῆς φανεράς, τῆς ὁρατῆς παρουσίας, εἶναι ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής. Ἀλλά πρόδρομος τῆς κρυμμένης παρουσίας τοῦ Χριστοῦ μέσα στήν Παρθένο, εἶναι ὁ ἄγγελος Γαβριήλ.

- Ὅλοι ἔχουμε στή ζωή μας τήν κρυφή παρουσία μας, πού ὀνομάζεται

κρυφορία, καί τή φανερή παρουσία, πού καλεῖται πορεία στή ζωή.

Ὅπως εἶναι ἔγκλημα νά σβήνῃ κάποιος τήν παρουσία σου καί νά σέ δολοφονῇ σάν περπατᾶς στό δρόμο, ἔτσι καί πολύ περισσότερο εἶναι ἔγκλημα νά διακόπτεται ἡ κρυφή παρουσία, πού λέγεται κήσις καί νά δολοφονῆται τό ὄλοζώντανο βρέφος, μέ τήν ἐγκληματική ἐπέμβασι τῆς ἐκτρώσεως (= ἀμβλώσεως).

- Ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου θά μπορούσε νά χαρακτηρισθῇ καί ὡς ἡ γιορτή τοῦ ἀγέννητου παιδιοῦ. Ἡ εἰδησις, ὅτι ἕνα παιδί συλλαμβάνεται στή μήτρα τῆς μητέρας, εἶναι πηγὴ χαρᾶς. Πολύ περισσότερο χαρᾶς εὐαγγέλια εἶναι ἡ εἰδησις, πού ὁ ἄγγελος κομίζει στήν Παρθένο: «Ἴδου συλλήψῃ ἐν γαστρὶ καί τέξῃ υἱόν» (Λουκ. β' 31).

Ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο εἶναι ἡ πρώτη εἰδησις. Εἶναι «τῆς σωτηρίας ἡμῶν τό κεφάλαιον».

- Ὁ Χριστός ἦταν πάντοτε οὐσία· δέν ἦταν πάντοτε ἐνσαρκος παρουσία. Ἦταν καί εἶναι ἡ οὐσία τῆς Θεότητος. Ἐγινε καί παρουσία ἐνσαρκος, παρουσία ἀνθρώπινη. Δέν πρόκειται γιά ἀόρατη, πνευματική, συμβολική παρουσία. Πρόκειται γιά ἐνσαρκο παρουσία. Ψάλλουμε στόν Ἀκάθιστο Ὑμνο: «Ἦκουσαν οἱ ποιμένες τήν ἐνσαρκον αὐτοῦ παρουσίαν».

Προθέσεις

Ποιός ἀποκαλύπτει τήν ἄπειρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τό μοναδικό θαῦμα, πού λέγεται **ἐν-ἀνθρώπησις**; Ἡ μικρὴ πρόθεσις «ἐν».

Στά μέρη τοῦ ἑλληνικοῦ λόγου ὑπάρχουν οἱ μικρές λέξεις, πού λέγονται **προθέσεις**. Ἀποδίδουν τήν πρόθεσι, τή διάθεσι τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν ἐνεργῇ διάφορες λειτουργίες. Τέτοιες προθέσεις εἶναι: *περί, κατά, μετά, διά, ὑπέρ, ὑπό, ἀπό, ἐν κ.ἄ.*

Ἡ πρόθεσις, πού χρησιμοποιεῖται ἀπό τό λόγο τοῦ Θεοῦ, γιά νά γίνη φανερή ἢ ἀπειρη ἀγάπη Του, ἢ σάρκωσις τοῦ Υἱοῦ Του, εἶναι ἢ μικρότερη ἀπό ὅλες, τό *έν*, πού σημαίνει μέσα (ένσωμάτωσις, ἐνοίκησις, ἐνανθρώπησις).

- Θά μπορούσε νά χρησιμοποιήσῃ τό *κατά*. Σάν νά ἔλεγε: «*Τέτοιοι, πού εἶστε οἱ ἄνθρωποι, θά ριζω κατά πάνω σας φωτιά καί κεραυνούς!*»!

- Θά μπορούσε νά χρησιμοποιήσῃ τό *ὑπό*. Σάν νά ἔλεγε: «*Ἀφοῦ ἔτσι κατάντησαν οἱ ἄνθρωποι, ἄς κάτσουν, λοιπόν, ὑπό, ὑπόδουλοι, ὑποπόδιο τῶν ποδῶν μου, σκλάβοι γιά πάντα!*»!

- Θά μπορούσε νά χρησιμοποιήσῃ τό *ὑπέρ*. Σάν νά ἔλεγε: «*Μά δέν καταλαβαίνουν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι ἐγώ εἶμαι ὑπέρ, σοῦπερ, ὑπεράνω ὅλων, καί δέν καταδέχομαι ν' ἀσχοληθῶ μαζί τους;*»

- Θά μπορούσε νά χρησιμοποιήσῃ τό *περί*. Σάν νά ἔλεγε: «*Ὡραία, λοιπόν, θά κατεβῶ στόν κόσμον, θά περιηγηθῶ τοὺς ἀνθρώπους, θά τοὺς περιεργασθῶ, θά δῶ τό περιβάλλον τους καί θά διαπιστώσω ἰδίως ὄμμασι τό τί συμβαίνει στόν κόσμον!*»!

- Θά μπορούσε νά χρησιμοποιήσῃ τό *διά*. Σάν νά ἔλεγε: «*Ζητᾶτε, ἄνθρωποι, βοήθεια γιά τόν πόνο, γιά τήν ἀμαρτία, γιά τό θάνατο; Πολύ καλά. Θά ἐνεργήσω διά μέσου τῶν ἀγγέλων μου ἢ τῶν ἁγίων μου!*»!

- Θά μπορούσε νά χρησιμοποιήσῃ τό *μετά*. Σάν νά ἔλεγε: «*Ἄκουσα τίς κραυγές τους, ἀλλά μετά, ἀργότερα θά ἐπεμβῶ!*»!

Δέν ἀνέβαλε.

Δέν χρησιμοποίησε κάποια ἀπό τίς παραπάνω προθέσεις.

Ἡ πρόθεσις τῆς ἀγάπης Του εἶναι κάτι πολύ βαθύ, τόσο βαθύ, ὥστε μόνο μέ τήν πρόθεσι *έν* μπορεῖ νά ἐκδηλωθῇ λυτρωτικά. Εἶναι ἢ πιό μικρή, ἢ πιό ζεστή, ἢ πιό οἰκεία, ἢ πιό γλυκειά, ἢ πιό προσιτή. *Ἐν!*

Ὅχι κατά τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά κοντά στοὺς ἀνθρώπους.

Καί μόνο κοντά; Μέσα στοὺς ἀνθρώπους. «*Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν*» (Ἰωάν. α' 14).

Αὐτό τό *έν* ἐγκρύπτει τήν ἀπόλυτη παρουσία, τήν ἀγαπητική ἔνωσι, τή στενή καί ὀργανική σχέση. Σημαίνει καί τόν τόπο, ὅπου κάτι ἢ κάποιος ὑπάρχει, ἢ μᾶλλον, συνυπάρχει.

Ὁ Χριστός εἶναι ὑπαρξίς καί συνυπαρξίς. Πάντοτε ἐμφανίζεται «*έν ἐνώσει*».

- Ἡ πρόθεσις *έν* ἀρμόζει καί στό θεϊκό Του πρόσωπο.

—Δέν βρίσκεται κοντά στό Θεό Πατέρα.

—Δέν εἶναι περί τόν Πατέρα.

—Καί ἀσφαλῶς δέν εἶναι ὑπό τόν Πατέρα.

—Εἶναι «*έν τῷ Πατρί*». «*Ἐν ἐμοί ὁ Πατήρ, καγώ ἐν τῷ Πατρί*» (Ἰωάν. ι' 38. ιδ' 10). Ἐγώ, λέει, εἶμαι μέσα στόν Πατέρα. Ὁ Πατέρας εἶναι μέσα σέ μένα.

—Πρόκειται γιά τήν ἄρρητη καί ἄρρηκτη ἔνωσι τῶν τριῶν Προσώπων τῆς μιᾶς Θεότητος.

- Ἐκεῖνο, πού ζοῦσε πρό πάντων τῶν αἰώνων μέ τόν Θεό Πατέρα καί μέ τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, θέλησε νά τό ζήσει καί μέ τοὺς ἀνθρώπους. Τό θέλησε ἢ ἀπερίγραπτη ἀγάπη Του. «*Μείνατε ἐν ἐμοί, καγώ ἐν ὑμῖν*» (Ἰωάν. ιε' 4). Δέν λέει ἀπλῶς, «*μείνετε μαζί μου καί ἐγώ θά μείνω μαζί σας*». Καί αὐτό βεβαίως σέ ἄλλη περίπτωσι τό λέει (Ματθ. κη' 20). Κι ἐμεῖς σχετική παράκλησι ἀναπέμπουμε στόν Κύριο: «*Μείνον μεθ' ἡμῶν*» (Λουκ. κδ' 29).

Ἀλλά στήν παραβολική περικοπή τῆς ἀμπέλου λέει κάτι βαθύτερο, πού φανερώνει τήν ὀργανική ἐνότητα Θεότητος καί ἀνθρωπότητος στό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου: «*Ἦμεῖς ἐν ἐμοί, καγώ ἐν ὑμῖν*». Ἐγώ μπῆκα μέσα σας, ὅταν ἔγινα ἄνθρωπος. Μπαίνετε σεῖς μέσα μου, ὅταν μέ πιστεύετε. Μπαίνω μέσα σας, σάν μέ κοινωνῆτε.

- Κάποτε ὁ Θεός ὑποσχέθηκε: «*Ἐν-*

οικήσω ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω» (ἰδέ καὶ Β΄ Κορ. στ΄ 16). Θά κατοικήσω μέσα σας, ἀλλά καὶ ἐνωμένος μαζί σας. Ἡ φράσις «ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς», κατὰ τὸν ἱερό Χρυσόστομο «τὴν πλείονα πρὸς τοὺς ἀνθρώπους σχέσιν δηλοῖ». Σκήνωσε μέσα μας. Καταδέχτηκε νὰ μῆ στίς δικές μας «σκηνές».

• Ἡ πρώτη σκηνή, πού ἐνοίκησε, εἶναι ἡ Παρθένης Μαρία. «Ἐν μήτρα τῆς Παρθένου κατώκησε τῷ κόσμῳ...» (ἀπὸ τὸν παρακλητικό κανόνα).

Ὅταν θέλησε νὰ κατοικήσῃ στὴν ἀνθρωπότητα, τὴν παρθενική μήτρα ἐπέλεξε ὡς πρώτη κατοικία. Ἡ **Παναγία** εἶναι ἡ πρώτη σκηνή τοῦ σαρκωμένου Θεοῦ καὶ Λόγου. Στὸν Ἀκάθιστο τὴν προσφωνοῦμε: «Χαίρε, σκηνή τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου».

Μέσα στὴν Παναγία χώρεσε ὁ **Ἀχώρητος**. Καὶ ὄχι μόνο. Ὅπως τὸ κυοφορούμενο βρέφος μέσα στὴ μήτρα εἶναι ἐνωμένο μέ τὴ μητέρα του μέ τὸν ὁμφάλιο λώρο, ἔτσι, καὶ ἀπείρως καταπληκτικώτερα συμβαίνουν στὴ σύλληψι καὶ σάρκωσι τοῦ Θεοῦ Λόγου.

Ὁ Χριστός μέσα στὴ μήτρα τῆς Παρθένου ἐνώνεται μέ τοὺς ἀνθρώπους μέ τὸ μυστήριο τῆς ἐνανθρωπήσεως.

• Στὴν περίπτωσι τοῦ παιδιοῦ ὁ ὁμφάλιος λώρος κάποτε κόβεται καὶ τὸ παιδί ἀνεξαρτοποιεῖται. Τὴν ἔνωσι ὁμως τοῦ Θεοῦ μέ τὸν ἄνθρωπο, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τίποτε δέν μπορεῖ νὰ διασπάσῃ. Ἀπλῶς πολλοὶ ἄνθρωποι βρῖσκονται ἀκόμα σέ ἀγνοια ἢ δέν θέλουν νὰ πιστεύσουν, ὅτι ἔχουν τὴ δυνατότητα νὰ ζοῦν «ἐν τῷ Χριστῷ». Ὅσοι ζοῦν τὴν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ζωὴ κατανοοῦν τὸ λόγο τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «Ἡ ζωὴ ὑμῶν κέκρυπται σὺν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ» (Κολοσ. γ΄ 3).

• Ἄλλη σκηνή τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ **κόσμος**. Ὁ ἴδιος διεκήρυξε: «Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ᾤ, φῶς εἶμι τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. 9,5). Μπήκε μέσα στὸν κόσμο.

Ὁ Ἐλευθερωτὴς μπήκε μέσα στό λημέρι τοῦ διαβόλου, πού μέχρι τότε ἦταν κοσμοκράτορας, γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν κόσμο ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὸ θάνατο.

Λέει σχετικὰ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Παρεγένετο ὁ Δεσπότης ὁ ἡμέτερος, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃ τῆς τῶν καιρῶν ἀνάγκης καὶ παρασκευάσῃ ὑψηλότερα πέτασθαι καὶ ἐν οὐρανῷ λοιπὸν ἔχειν τὸ πολίτευμα καὶ ἀνθρώπους ὄντας τὴν τῶν ἀγγέλων μιμείσθαι πολιτείαν» (Ε.Π.Ε. 4,516). Μετάφρασις: Ἦλθε στὸν κόσμο ὁ Κύριός μας, γιὰ νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ δεσμὰ καὶ νὰ μᾶς προετοιμάσῃ νὰ πετᾶμε ψηλότερα, νὰ ἔχουμε στὸν οὐρανὸ τὴν ἀληθινή μας πολιτεία, νὰ μιμούμεθα, καίτοι ἄνθρωποι, τὴ ζωὴ τῶν ἀγγέλων καὶ νὰ περιφρονοῦμε ὅλα τὰ ἀνθρώπινα πράγματα.

• **Τρίτη σκηνή**, ὅπου ἐνυπάρχει ὁ Θεάνθρωπος Κύριος, εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Ἦρθε σέ μᾶς, ἀνάμεσά μας, ὄχι γιὰ νὰ μᾶς καταλάβῃ βιαίως, ἀλλὰ γιὰ νὰ μᾶς προσλάβῃ ἀγαπητικῶς. Ἦρθε ὄχι γιὰ νὰ στήσῃ δικαστήριο, ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνῃ ὁ ἴδιος ἐξιλαστήριο.

Ὅταν ἦρθε, πῆρε μαζί Του καὶ τίς δύο δυνάμεις Του, καὶ τὴν Ἀγάπη καὶ τὴ Δικαιοσύνη. Καὶ σάν νὰ εἶπε στὴν ἀγάπη:

— Πήγαινε ἐσύ στοὺς ἀνθρώπους. Χάρισέ τους ὅλα τὰ ἀγαθὰ μου. Τὴ Δικαιοσύνη τὴν κρατᾶω γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Ἐγὼ θά πληρώσω γιὰ ὅσα οἱ ἄνθρωποι χρωστᾶνε. Ἐσύ, ἡ Ἀγάπη, θά σβήνῃς τὰ χρεῆ τῶν ἀνθρώπων, πού ἐγὼ τὰ πληρώνω!

• **Τέταρτη σκηνή**, ὅπου ἐνυπάρχει ὁ Θεάνθρωπος, εἶναι ἡ **Σάρκα**. Πιστεύουμε στό Χριστό «ἐν σαρκί ἐληλυθότα». Πιστεύουμε στό μυστήριο, ὅτι «Θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί» (Α΄ Τιμ. γ΄ 16). Μέσα στὴ σάρκα τοῦ συγκεκριμένου Ἰησοῦ δέν μπορούσε νὰ ἐνυπάρχῃ ἁμαρτία. Οὔτε ἴχνος λογιζοῦ ἁμαρτωλοῦ ἦταν δυνατόν νὰ διολισθί-

Προσκλητήριο Σταυρού

Προσκλητήριο στέλνει ό Χριστός. «*Όστις θέλει...*» (Μάρκ. η' 34) Ποιός Χριστός; Ό Χριστός τής *αγάπης*. Ποιάς αγάπης; Τής *ματωμένης*. Ποιός Χριστός; Ό Χριστός του *Σταυρού*. Ό Σταυρός Του τό μυστήριο τής αγάπης. Ό Παύλος λέει: «*Μή μου μιλάτε για άλλη αγάπη, ει μή μόνον για τόν Ίησοϋ Χριστό, και τουτον Έσταυρωμένον*» (Α' Κορ. β' 2).

- Τό προσκλητήριό Του είναι *σφραγισμένο* μέ τό *Αϊμά* Του. Μέ τό Αϊμα του Σταυρού. Καί πώς τό υπογράφει; Ός *Άρχιερεύς* τής Καινής Διαθήκης.

- Ό Χριστός τής αγάπης λειτουργεί τή *λειτουργία τής σωτηρίας* μας πάνω στην αγία *Τράπεζα*, πού λέγεται Σταυρός. Ποιό είναι τό *κάλεσμά* Του;

- Τό *ένα* τό ακούμε στή θεία Λειτουργία: «*Πίετε έξ αυτού πάντες: τουτό έστι τό Αϊμά μου τό τής Καινής Διαθήκης...*». *Μετάγγις* Αϊματος!

- Τό *άλλο* είναι τό κάλεσμα τής χάριτος. Κι έμεις σπεύδουμε ν' ανταποκριθοϋμε: «*Προσερχώμεθα μετά παρρησίας τῷ θρώπ τής χάριτος αυτού...*» (Έβρ. δ' 16).

- Τό *τρίτο* κάλεσμα είναι στό Εϋαγγέλιο. Νά Τόν ακολουθήσουμε: «*Όστις θέλει όπίσω μου ακολουθείν, άπαρνησάσθω έαυτόν και άράτω τό Σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι*» (Μάρκ. η' 34).

- Νά Τόν ακολουθήσουμε. Μέ τόν

.....
ση. Αυτή ή Σάρκα δέν μποροϋσε ν' άμαρτήση, άφοϋ «*έν τῷ Χριστῷ κατοικεί πᾶν τό πλήρωμα τής Θεότητος σωματικῶς*» (Κολοσ. β' 9).

Οί άγιοι ζοϋν έν Χριστῷ και σύν Χριστῷ.

- Ό άπόστολος Παϋλος έξαγορευόταν τήν *ένχριστώσί* του μ' εκείνο τό μεγαλειώδες και μυστηριώδες χωρίο: «*Ζῶ οϋκέτι έγώ, ζῆ δέ έν έμοί Χριστός*» (Γαλ. β' 20).

Δ.Γ.Α.

Σταυρό μας καθένας. Προσκλητήριο Σταυρού, σταυρωμένων μαθητών του Ίησοϋ. Όποιος *σηκώνει Σταυρό*, καταλαβαίνει κάπως τόν λόγο του Χριστοϋ.

- Λέει Έκείνος: Σταυρό προσφέρω. Σταυρό και σύ θά σηκώσης. Σταυρωμένη ή πορεία σας.

* * *

- Τί θά πῆ *Σταυρός για τόν Χριστό; Άγάπη, Αϊμα, Θυσία, Λύτρωσις*: Μᾶς άγόρασε μέ τά λϋτρα, μέ τό Πανάγιο Αϊμά Του. «*Ό θάνατός Του ή ζωή μας*».

- Τί θά πῆ *Σταυρός για μᾶς*; Νά μήν *πουλάω* τήν ψυχή μου. «*Τί ώφελήσει άνθρωπον εάν κερδήση τόν κόσμον όλον και ζημιωθῆ τήν ψυχήν αυτού; Ή τί δώσει άνθρωπος άντάλλαγμα τής ψυχής αυτού;*». Τήν ακριβοπλήρωσε, και έγώ τήν πουλάω *δσο-δσο*, για ένα πάθος, για μία άπάτη, για μία προδοσία....

- Τί θά πῆ Σταυρός για μᾶς; *Ν' άπαρνηθοϋμε* τόν έαυτό μας, τό έγώ μας...

- Τί θά πῆ Σταυρός για μᾶς; Τό *καθῆκον* του καθένας νά κάνη. Πετᾶς τό Σταυρό στόν ύπόνομο; Όχι! Γιατί, λοιπόν, τόσοι γονεΐς πετᾶνε τά *χρυσᾶ σταυρουδάκια* τους, τά βρέφη τους, στή σφαγή; Γιατί καρφώνεις τόν μικρό Χριστό μέ τήν *έκτρωσι*; Σταυρός είναι τά παιδιά, αλλά εϋλογημένος.

- Τί θά πῆ Σταυρός για μᾶς; Νά *ύπερασπιζώμαστε* τό Εϋαγγέλιο. «*Ένεκεν έμοϋ και του εϋαγγελίου...*» (Μάρκ. η' 35). Άμάρτησα, λέει μία ψυχή: δέν ύποστήριξα τόν Χριστό και τήν πίστι μου!

- Σταυρός! *Σοφία και Δύναμις*.

- Σταυρός! *Άγάπη και σωτηρία*.

- Μικρός ό δικός μας σταυρός. Μεγάλος ό δικός Του. «*Έν ᾧ πέπονθεν αυτός πειρασθείς, δύναται τοΐς πειραζομένοις βοηθήσαι*» (Έβρ. β' 18). Βοήθησέ μας, Κύριε, νά πιστεύουμε στό μυστήριο τής αγάπης του Σταυρού Σου και νά σηκώσουμε τό δικό μας σταυρό.



ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ἄξιοι καὶ ἀνάξιοι

Τό μυστικό γιά νά ζοῦμε τήν κοινωνία τοῦ Χριστοῦ στό μυστήριο τῆς θ. Κοινωνίας, βρῖσκεται στή δική μας προαίρεσι. ● *Πρῶτον*, νά πιστεύουμε, ὅτι χωρίς τή συνεχή θεία Κοινωνία, δέν μπορούμε νά ζοῦμε πνευματικά. ● *Δεύτερον*, νά λαχταροῦμε τή συχνή θεία Κοινωνία, ὅπως οἱ πρῶτοι χριστιανοί, πού ἦσαν «προσκατεροῦντες» (Πράξ. β' 42). ● *Τρίτον*, νά ἐτοιμαζώμαστε γιά τήν ὑποδοχή τοῦ Κυρίου, γιά τή θ. Κοινωνία. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος φανερώνει τίς συνέπειες γιά ὄσους ἀνάξια, ἀπροετοιμαστα, ἤ ἀκόμα καί μέ ἀσέβεια, προσέρχονται στή θεία Κοινωνία. «Ὅς ἂν ἐσθίῃ τόν ἄρτον τοῦτον ἢ πίνη τό ποτήριον τοῦ Κυρίου ἀναξίως, ἔνοχος ἔσται τοῦ σώματος καί αἵματος τοῦ Κυρίου. Δοκιμαζέτω δέ ἄνθρωπος ἑαυτόν, καί οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω καί ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω» (Α' Κορ. ια' στ. 27-28).

● Ἄν ἡ θ. Κοινωνία εἶναι μετοχή σέ τραπέζι, ποιός κάθεται σέ τραπέζι καί τρώει μέ λασπωμένα χέρια; Ἄς καθαρίζουμε τόν ἑαυτό μας στό λουτρό τῆς **ἐξομολογήσεως**, πρό τοῦ νά παρακαθίσουμε στό εὐχαριστιακό τραπέζι. «Καθάρισον, Κύριε, τόν ῥύπον τῆς ψυχῆς μου καί σῶσόν με ὡς Φιλάνθρωπος».

● Ἄν ἡ θεία Κοινωνία εἶναι **ὑποδοχή** τοῦ Χριστοῦ «εἰς τόν οἶκον τῆς ψυχῆς», ἄς στρώσουμε τόν κατάλληλο τάπητα. Εἶναι ἡ **ταπεινώσις**. Ἐκεῖνος, ὁ Ὑψηλός Θεός, καταδέχεται καί ταπεινώνεται νά μπῆ στή φάτνη τῆς «ἀθλίας ψυχῆς» μας. Κι ἐμεῖς στεκόμαστε μέ ἔπαρσι καί μέ ἐγωισμό;

● Ἄν ἡ θ. Κοινωνία εἶναι προσφορά **Δώρων**, τῶν Τιμίων Δώρων, ἄς ἀντιπροσφέρουμε τά φτωχά μας δῶρα στό Χριστό. Εἶναι τά **καλά μας ἔργα**.

● Ἄν ἡ θ. Κοινωνία εἶναι τό ἀποκορύφωμα τῆς **Ἀγάπης**, ἄς μὴ προσερχώμεθα, ἂν δέν ἔχουμε ἀγάπη. Ἄν ἡ ἀγάπη μας δέν γίνεται συγγνώμη, ἂν δέν μεταφράζεται σέ ἐλεημοσύνη, τότε «ἀναξίως» σπεύδουμε νά εἰσπράξουμε τή θεανθρώπινη Ἀγάπη. Γινόμαστε ἔνοχοι γιά κόλασι, ὄχι ὑποψήφιοι γιά τόν παράδεισο.

Τό «ἀναξίως» ἀναφέρεται ἀπό τόν Παῦλο κυρίως γιά ὄσους εἶναι πλεονέκτες, σκληροί, ἀκόμα καί αἰσχροί. Ἦθελαν ἀπό τήν Ἐκκλησία τό πᾶν, τό Κυριακό δαῖπνο, κι αὐτοί δέν προσέφεραν στούς ἀδελφούς τους τίποτε. Τό μεγαλύτερο **κόλυμα** γιά τή θεία Κοινωνία εἶναι ἡ ἔλλειψις ἀγάπης.

● Αὐτούς, πού κοινωνοῦν ἀνάξια, μέ ἀσέβεια, χωρίς ἐξομολόγησι, καί κυρίως χωρίς ἐλεημοσύνη, ὁ Παῦλος τοὺς θεωρεῖ «**ἐνόχους**». Ὅχι μόνο δέν ὠφελοῦνται, ἀλλά καί μοιάζουν σάν νά γίνονται σταυρωτές τοῦ Χριστοῦ!

Ὅπως αὐτοί, πού τόν σταύρωσαν, εἶδαν νά χύνεται τό αἷμα Του, ἀλλά καθόλου δέν ὠφελήθηκαν ἀπό τό λυτρωτικό Του αἷμα, ὅπως αὐτοί πού κέντησαν τήν πλευρά Του, ἔκαναν νά ἀναπηδήσῃ τό σωτηριώδες αἷμα, ἀλλά δέν ὠφελήθηκαν οἱ ἴδιοι, ἔτσι κι ὄσοι μέ ἀναίδεια προσέρχονται στό μυστήριο τῆς θείας Κοινωνίας δέν ὠφελοῦνται. Μᾶλλον δέ καί κατακρίνονται.

● Τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι **φάρμακο** σωτηρίας. Ἄλλ' ὄσοι «τό αἷμα τῆς διαθήκης κοινόν ἡγοῦνται» (Ἐβρ. ι' 29), αὐτοί σάν νά δέχονται **φαρμάκι**.

Ἐν στήν ἀρχή τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας ἐμφανίσθηκαν ἀρκετά φαινόμενα περὶ φρονησεως τῆς ἀγάπης, τῆς ἐλεημοσύνης καὶ τῆς θείας Κοινωνίας, ἀργότερα, στήν ἐποχή τοῦ ἱεροῦ Χρυσόστομου τὰ φαινόμενα αὐτά αὐξήθηκαν. Ἡ θεία Κοινωνία κατάντησε ἕνα **ἐορταστικό ἔθιμο**. Κοινοῦσαν πολλοί ὄχι διότι λαχταροῦσαν ἢ διότι ἦσαν προετοιμασμένοι, ἀλλά διότι ἦταν κάποια μεγάλη γιορτή, γιά «τό καλό τοῦ χρόνου», ὅπως λέμε. Χρυσόστομος (Ε.Π.Ε. 18α, 214).

• Τί πρέπει νά γίνη; Τό λέει ὁ Παῦλος. Τῆς θείας Μεταλήψεως προηγείται **δοκιμασία**: «*Δοκιμαζέτω δέ ἄνθρωπος ἑαυτόν, καί οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω καί ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω*».

• **Δοκιμασία** σημαίνει ἐξέτασις, **αὐτοεξέτασις**. Ἐλέγχει ὁ χριστιανός τόν ἑαυτό του, ἄν βρίσκεται σέ κατάλληλη ψυχική κατάστασι γιά νά δεχθῆ τόν Κύριο, γιά νά μήν ἀκούσῃ τόν ἐλεγκτικό Του λόγο: «*Ἐταῖρε, πῶς εἰσῆλθες ὧδε μή ἔχων ἔνδυμα γάμου;*» (Ματθ. κβ' 11).

• **Δοκιμασία** σημαίνει **προετοιμασία**, γιά νά καταστῆ κανείς δόκιμος, ὅσο γίνεται ἄξιος, γιά τήν ὑποδοχή τοῦ Χριστοῦ.

• **Δοκιμασία** σημαίνει πέρασμα ἀπό τήν **ἐξομολόγησι**. Ἐκεῖ στό μυστήριο τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ, ὄχι μόνο παίρνομε τήν ἄφεσι, ἀλλά καί τή συμβουλή τοῦ πνευματικοῦ. Ὁ διακριτικός πνευματικός δέν ρυθμίζει τό κάθε πότε θά κοινοῦμε, παρὰ μόνο, ὑπάρχη **σοβαρό κώλυμα**.

Ἡ τιμωρία εἶναι φοβερή, ὅταν παίρνη τή θέσι τῆς εὐλογίας. Ἡ κόλασις εἶναι φρίκη, ὅταν παίρνη τή θέσι τοῦ παραδείσου.

• Ὁ Χριστός συγχώρεσε τούς σταυρωτές Του πάνω ἀπό τό Σταυρό, ἀλλ' ὑπό τόν ὄρο, ὅτι θά μετανοοῦσαν, ὅπως ὁ ἐκατόνταρχος, καί θά ἄλλαζαν ζωή. Ὅσοι ἀπό τούς σταυρωτές παρέμειναν **ἀμετανόητοι**, καθόλου δέν ὠφελήθηκαν ἀπό τό αἷμα τῆς ἀφέσεως καί ἀπό τήν Κυριακή προσευχή τῆς ἀφέσεως.

• Τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τή **θεία Κοινωνία**. Προσφέρεται «*εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καί εἰς ζωὴν αἰώνιον*» σέ ὅσους μέ φόβο, προετοιμασία καί ἀγάπη προσέρχονται. Γίνεται ὁμως «*εἰς κριμα καί εἰς κατάκριμα*» γιά ὅσους καταφρονοῦν τό μυστήριο. Τό ἀποτέλεσμα γιά τούς τελευταίους τό ζωγραφίζει μέ πολύ μελανά χρώματα ὁ Παῦλος: «*Ὁ ἐσθίων καί πίνων ἀναξίως κριμα ἑαυτῷ ἐσθίει καί πίνει, μή διακρίνων τό σῶμα τοῦ Κυρίου. Διά τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοί ἀσθενεῖς καί ἄρρωστοι καί κοιμῶνται ἱκανοί*» (Α' Κορ. ια' 29-30).

• Ποιός εἶναι ὁ «*μή διακρίνων*»; Αὐτός, πού δέν τιμᾷ, ὅπως πρέπει τή Θεανθρώπινη παρουσία στό ἅγιο Ποτήριο. Ἡ δοκιμασία συνίσταται σέ **προσοχή** καί πρὶν καί μετά τή θ. Κοινωνία. Ἡ πνευματική προετοιμασία δέν ἀφορᾷ μόνο στό πρὶν. Περισσότερο προσεκτικός γίνεσαι μετά. Φροντίζεις νά καλοδεχθῆς ἕνα πολύτιμο μαργαριτάρι. Ἄλλ' ὅταν τό δεχθῆς, κι ἀφοῦ τό ἀπέκτησες μέ ἀγῶνα, προσέχεις νά μή τό χάσῃς.

• Χωρίς δοκιμασία, ἀπροετοίμαστοι, προσέρχονται πολλοί. Τό ἀποτέλεσμα; Εἶναι φρικτό, ὅπως τό περιγράφει ὁ ἀπόστ. Παῦλος, πλὴν ὁμως ἀληθινό: «*Διά τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοί ἀσθενεῖς καί ἄρρωστοι καί κοιμῶνται ἱκανοί*» (Α' Κορ. ια' 30).

Μέχρι πότε, Κύριε, θά μᾶς ἀνέχεσαι; Μέχρι πότε θά ἐκμεταλλευώμαστε τή μακροθυμία καί τό ἔλεός Σου;

Τό τέλος πλησιάζει. Ἄς μή παίρνομε θάρρος ἀπό τήν ἀνοχή τοῦ Θεοῦ.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ταπείνωση και ὕψωση

Ρωμ. ια' 11-12

Παράπτωμα και σωτηρία (στ. 11)

Ἡγάπη και ἀλήθεια παλεύουν μέσα στην ψυχή του Παύλου σχετικά με τους συμπατριώτες του Ἰουδαίους. Ἡ ἀγάπη τόν κάνει να μή ἀποκρύπτει την ἀλήθεια ως προς τόν τρόπο της σωτηρίας, που δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τή χάρι του Χριστου. Ἡ ἀγάπη τόν κάνει να λέγει στους Ἰσραηλίτες την ἀλήθεια, ως προς την ἰσχύ του Νόμου. Ἡ ἀγάπη τόν κάνει να λέγει την ἀλήθεια ως προς την εὐθύνη των Ἰσραηλιτών, που «ἀπειθοῦν και ἀντιλέγουν». Ἀλλά μέσα του ἔχει βαθειά την ἐπιθυμία για σωτηρία και των Ἰσραηλιτών.

Γι' αὐτό προσπαθεῖ να μαλακῶν τó λόγο και τόν ἔλεγχο, ὥστε και να μή σκληρυνθοῦν περισσότερο οἱ ἐχθραίνοντες και να μή χάσουν την ἐλπίδα σωτηρίας οἱ καλοπροαίρετοι.

- Ἐχουν παισίει, λοιπόν, και οἱ Ἰουδαῖοι. Καί πρακτικά και θεωρητικά. Πρακτικά, ἀφοῦ ὄλοι ἦσαν παραβάτες του νόμου. Θεωρητικά, ἀφοῦ δέν ἤθελαν να ξεκολληθοῦν ἀπό τó νόμο και να προσκολληθοῦν στην χάρι του Σταυρου. Μερικοί ἀπ' αὐτούς ἦσαν ἔνοχοι μεγάλου κρίματος, ἀφοῦ ἡ ἀντίδρασίς τους στην πίστι του Χριστου εἶχε ποταπά ἐλατήρια δέν ἤθελαν προφανῶς να χάσουν τά πρωτεῖα. Ἐπειδή παύουν, αὐτό σημαίνει, ὅτι ἀποκλείεται στό μέλλον να σωθοῦν; Ἐδῶ ὁ Παῦλος, ἀνοίγοντας πάλι την πόρτα της θεϊκῆς εὐκαιρίας για τή σωτηρία και των Ἰσραηλιτών, λέγει: «Λέγω οὖν, μή ἔπαισαν ἵνα πέσωσι; Μή

γένοιο; ἀλλά τῷ αὐτῶν παραπτώματι ἡ σωτηρία τοῖς ἔθνεσιν, εἰς τó παραζηλώσαι αὐτούς» (στ. 11). Δηλαδή: Ρωτάω τώρα: Μήπως ἔπαισαν για να ἐκπέσουν ὀριστικά ἀπό τή σωτηρία; Μή γένοιο! Ἀλλά με τή δική τους πῶσθ ἦλθε ἡ σωτηρία στους ἔθνικούς, για να τους κάμ να ζηλέψουν.

Ἡ πῶσις του ἑνός γίνεται ἀφορμή σωτηρίας. Πῶς;

- Ἡ πῶσις ταπεινῶνει. Ὁ εὐαίσθητος τσακίζεται ἀπ' την πῶσι, ἀλλά δέν ἀπογοπεύεται. Βλέπει σε ποῖο γκρεμό με τίς δικές του δυνάμεις ὀδηγεῖται, και μεγαλῶνει ἡ πίστις του στην παντοδυναμία του Χριστου. Συντρίβεται ἀπό την πῶσι και αισθάνεται την ἀνάγκη, ταπεινωμένος, να ζητήση τó ἔλεος του Θεου.

- Ἡ πῶσις ὕψωνει. Με την ταπείνωση ὕψωνεται ὁ ἄνθρωπος. Ἀρκεῖ να μή παγειωθῆ κανείς στην πῶσι, να μή συμβιβασθῆ με την πῶσι, να μή κουρασθῆ ἀγωνιζόμενος για την ἀνόρθωσί του. Ἀπό τά βάθη μεγάλων πνευματικῶν πώσεων ἀνασύρει τους ἀνθρώπους της ἡ Χάρις. Ἐπειδή δέν «ἐπείσαμεν, ἵνα πέσωμεν» (στ. 11). Μ' ἄλλα λόγια δέν ἀμαρτήσαμε, για να παραμείνουμε ἀπελπισμένοι στην πῶσι. Ἐπάρχει ἐλπίδα να σωθοῦμε.

- Ἡ δική μας πῶσις ἔφερε τó Χριστό στην γῆ. Ἀφοῦ ἀποδείχτηκε, ὅτι μόνοι μας δέν μπορούμε να σωθοῦμε, ἄλλος τρόπος σωτηρίας δέν ὑπῆρχε ἀπό την κάθοδο του Θεου. Για ν' ἀνεβῶμε ἑμεῖς ἀπό την πῶσι, κατέβηκε ὁ Θεός στην γῆ.

• Ἡ δική μας πῶσις ὀδηγεῖ ἄλλους στή σωτηρία. Αὐτό κυρίως, ἀναφέρει ὁ Παῦλος, συνέβη σπὴν περίπτωσι Ἰουδαίων καὶ ἔθνικῶν. Τό παράπτωμα τῶν Ἰουδαίων σωτηρία τῶν ἔθνικῶν; Πῶς γίνεται;

• Παράπτωμα τῶν Ἰουδαίων νοεῖται ἐδῶ ἡ ἀδυναμία τους νά σωθοῦν μόνοι, διὰ μόνου τοῦ νόμου. Αὐτή ἡ ἀδυναμία ἔφερε τὸ Χριστὸ σπὴ γῆ, γιὰ νά σώσῃ τοὺς ἀνθρώπους ὄχι ἐπὶ τῆ βάσει τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου, ἀλλὰ δωρεάν. Ἐπομένως καὶ οἱ ἔθνικοὶ σώζονται, ὅσοι βεβαίως πιστεύουν στὸ Χριστό.

• Οἱ ἀπόστολοι κήρυξαν πρῶτα στοὺς Ἰουδαίους. Ἦταν φυσικό, ἀφοῦ οἱ Ἰουδαῖοι δὲν τοὺς δέχονταν νά στραφοῦν πρὸς τὰ ἔθνη. Ἄν οἱ Ἰουδαῖοι ἔδειχναν ὅλοισι πίστι καὶ ὑπακοή στὸ Χριστό καὶ στὸ Εὐαγγέλιό Του, ἴσως νά μὴ γινόταν τέτοιο ἄνοιγμα πρὸς τὰ ἔθνη. Παράπτωμα, λοιπόν, μέ τὴν ἔννοια αὐτή, εἶναι ἡ ἀπιστία τῶν Ἰουδαίων στὸ Εὐαγγέλιο, πού ἄνοιξε τὴν πόρτα γιὰ νά ξαπλωθῇ τὸ κήρυγμα στὰ ἔθνη καὶ νά σωθοῦν πολλοὶ ἔθνικοι.

Σωτηρία καὶ στὰ ἔθνη(στ. 11)

«*Ἡ σωτηρία τοῖς ἔθνεσιν*» (στ. 11). Ἦταν τὸ μεγάλο ἀποστολικὸ ἄνοιγμα. Ἡ σωτηρία γιὰ ὅλα τὰ ἔθνη. Μπορεῖ ἡ προετοιμασία γι' αὐτὴ τὴ σωτηρία νά γινόταν στὸ κῶρο ἐνός λαοῦ, τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ, ἀλλ' ὁ προορισμὸς τῆς ἦταν παγκόσμιος. Ἕνα φάρμακο ἐτοιμάζεται σέ κάποιο συγκεκριμένο κῶρο, ὕστερα ἀπὸ πολυετεῖς ἔρευνες, ἀλλ' ὅταν τελειοποιῖται, διαδίδεται καὶ κυκλοφορεῖ σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη. Εἰδικά ὁ Παῦλος εἶχε κληθῆ γιὰ τὰ ἔθνη. Ὅταν τὸν κάλεσε ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ σπὴ Δαμασκὸ, ἡ ἀποστολικὴ πορεία χαρακτικῆ πρωτόγνωρα ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Κύριο. Εἶπε στὸν Ἀνανία γιὰ τὸν Παῦλο: «*Πορεύου, ὅτι σκευὸς ἐκλογῆς μοὶ ἐστὶν οὗτος τοῦ βαστάσαι τὸ ὄνομά μου ἐνώπιον*

ἔθνων καὶ βασιλέων υἰῶν τε Ἰσραὴλ» (Πράξ. θ' 15).

• Καὶ οἱ λοιποὶ ἀπόστολοι, σάν ἄκουσαν τὸν ἀπολογισμὸ τοῦ Παύλου ἀπὸ τῆ διακονία του στὰ ἔθνη, δόξασαν τὸ Θεὸ γιὰ τὴν εὐλογία, γιὰ τὴν παγκοσμιότητα τῆς Ἐκκλησίας. Τό θέμα γιὰ τὴν πρῶτῃ Ἐκκλησίᾳ ἔκλεισε καὶ τυπικὰ σπὴ Ἀποστολικὴ Σύνοδο (Πράξ. ιε' 1-29). Μέ χαρὰ δέχθηκαν ὅλοι τὴν εἶδησι, «*ὅτι ὁ Θεὸς ἤνοιξε τοῖς ἔθνεσι θύραν πίστεως*» (Πράξ. ιε' 4).

• Προηγούνται οἱ Ἰουδαῖοι σπὴν προσφορά τοῦ λόγου τῆς σωτηρίας. Ἔτσι ἔπρεπε νά κάνουν οἱ Ἀπόστολοι, ἀφοῦ ἔτσι ἔκανε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος (Ματθ. ι' 18). Πλησιέστεροι ἦσαν οἱ Ἰουδαῖοι. Ἀλλ' ἡ ἀπειθεια τῶν Ἰουδαίων ὑπῆρξε τρόπον τινά κίνητρο σι τοὺς ἀποστόλους ν' ἀνοιχθοῦν πρὸς τὰ ἔθνη, πού ἦσαν κι αὐτοὶ παιδιὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ζποῦσαν τὸ Φῶς. «*Ἡμῖν -λέει ὁ Παῦλος- στοὺς Ἰουδαίους- ἦν ἀναγκαῖον πρῶτον λαληθῆναι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· ἐπειδὴ δέ ἀπωθεῖσθε αὐτόν καὶ οὐκ ἀξίους κρίνετε ἑαυτοὺς τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἰδοὺ στρεφόμεθα εἰς τὰ ἔθνη*» (Πράξ. ιν' 46).

• Τό ὅτι ἡ παρακοή τῶν Ἰουδαίων ἔγινε ἀφορμὴ γιὰ κλῆσι τῶν ἔθνικῶν φαίνεται καὶ ἀπὸ τίς σχετικὲς παραβολές τοῦ Κυρίου. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ὁ τοὺς γάμους ποιήσας τῷ υἱῷ, ἐπειδὴ οἱ κεκλημένοι οὐκ ἠθέλησαν ἐλθεῖν, τότε τοὺς ἐν ταῖς τριόδοις ἐκάλεσε (Ματθ. κγ' 1-4). Καὶ ὁ τὸν ἀμπελῶνα καταφυτεύσας, ἐπειδὴ ἔσφαξαν οἱ γεωργοὶ τὸν κληρονόμον, τότε ἐξέδωκεν ἑτέροις τὸν ἀμπελῶνα (Ματθ. κα' 33-36)*» (Ε.Π.Ε. 17,400).

• Ἄν ἡ παρακοή τῶν Ἰουδαίων ἔγινε κίνητρο γιὰ ν' ἀνοιχθῇ ὁ δρόμος πρὸς τοὺς ἔθνικους, ἡ σωτηρία ἔθνικῶν γίνεται τώρα κίνητρο γιὰ τὴν ἐπιστροφὴ Ἰουδαίων. Αὐτὸ ὑποδηλώνει τὸ «*εἰς τὸ παραζηλώσαι αὐτοὺς*» (στ. 11). Τό καλὸ τῶν μὲν διεγείρει τὴν καλὴ ζήλεια τῶν δέ. Ἡ ἐπιτυχία τῶν μὲν γίνεται ἀφορμὴ γιὰ εὐγενῆ ἀμίλλα τῶν

δέ. Μετά τήν ἔκβασι τῶν πραγμάτων (ὀπισθοδρομήσεις τῶν Ἰουδαίων, πρόοδος τῶν ἐθνικῶν) ἐλλόχευαν δύο κίνδυνοι:

- Ὁ ἕνας νά ὑπερηφανευθοῦν οἱ ἐθνικοί, ὅτι πέτυχαν κάτι σπουδαῖο.

- Ὁ ἄλλος, νά ἀπογοητευθοῦν οἱ Ἰσραηλῖτες, ὅτι ἔμειναν πίσω.

Ὁ Παῦλος, σάν καλός πνευματικός ὁδηγός, καί τούς δύο θέλει νά τούς προφυλάξῃ. Ὅλοι ἄς γνωρίζουν, ὅτι δέν σώζονται ἀξιόμισθα. Δωρεάν σώζονται. Ἄρα πρὸς τί ἡ ἀλαζονεία; Οἱ Ἰουδαῖοι, ἀλλά καί ὅλοι οἱ πεσμένοι, ἄς γνωρίζουν, ὅτι ὑπάρχουν πολλές ἐλπίδες νά ἐπιστρέψουν. Θά τούς δεχθῆ ὁ Κύριος.

Παράπτωμα καί συμμόρφωσις (στ. 12)

Τό Εὐαγγέλιο εἶναι πλοῦτος. Ἡ σωτηρία εἶναι πλοῦτος. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι πλοῦτος. Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι πλοῦτος. Ὁ Θεός, πού εἶναι «πλούσιος ἐν ἐλέει» (Ἐφεσ. β' 4), τούς φτωχοὺς ἀνθρώπους, τούς ἔκανε πλουσίους. Πλουσίους πνευματικά. Πλουσίους σέ ἀγαθά, σέ ἀγάπη, σέ ἐλπίδα. Γιά νά γίνῃ ὁ δικός μας πλουτισμός, θέλησε μόνος Ἐκεῖνος νά φτωχύνῃ. «Ἐπτώχευσε πλούσιος ὢν, ἵνα ἡμεῖς τῇ Ἐκείνου πτωχείᾳ πλουτίσωμεν» (Β' Κορ. ν' 9).

Στόν ἐπόμενο στίχο ὁ Παῦλος ὀνομάζει τή σωτηρία τῶν ἐθνῶν «πλοῦτον κόσμον». Κι αὐτός ὁ πλοῦτος ἦλθε, ὅπως εἶδαμε, ἐξ αἰτίας τοῦ «παραπτώματος», τῆς ἀρνήσεως, τῶν Ἰουδαίων. «Εἰ δέ τό παράπτωμα αὐτῶν πλοῦτος κόσμος καί τό ἥτιμα αὐτῶν πλοῦτος ἐθνῶν, πόσω μᾶλλον τό πλήρωμα αὐτῶν;» (στ. 12). Δηλαδή: Ἄν μέ τήν πτώσι τῶν Ἰουδαίων ἦρθε ἡ σωτηρία στόν κόσμο, καί οἱ λίγοι ἀπ' αὐτούς προξένησαν ὠφέλεια στά ἔθνη. Πόσο μᾶλλον θά γίνῃ ὠφέλεια μεγάλη ὅταν τό σύνολο τῶν ἐθνικῶν ἐπιστρέψῃ στόν Χριστό!

- Ὁ Παῦλος ζῆ μέ τήν ἐλπίδα, ὅτι καί ὁ

Ἰσραήλ θά ἐπιστρέψῃ. Ἡ ἱεραποστολική του ἀγάπη δέν μπορεῖ νά συμβιβασθῆ μέ τό γεγονός, ὅτι θά καθοῦν ἐκεῖνοι, πού πρῶτοι ἀπό ὅλους θά ἔπρεπε νά σωθοῦν. Κι ἄν οἱ «ἔσχατοι ἔγιναν πρῶτοι καί οἱ πρῶτοι ἔγιναν ἔσχατοι», αὐτό δέν σημαίνει, ὅτι εἶναι ἀργά. Μπορεῖ πάλι νά ξαναγίνουν οἱ Ἰουδαῖοι πρῶτοι. Ἄρκεῖ νά πιστεύσουν στό Χριστό καί μέ ταπεινώσι νά δεχθοῦν τή χάρι καί τό ἅγιο θέλημά Του. Λέγει σχετικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: **Μετὰ φρασῆς: Μ'** ὅλα φανερόνεται, ὅτι ἡ σειρά τῶν πραγμάτων ἦταν νά προσέλθουν πρῶτα οἱ Ἰσραηλῖτες στήν πίστι καί ὕστερα οἱ ἐξ ἐθνῶν πιστοί. Ἀφοῦ ὅμως δέν πίστεψαν οἱ πρῶτοι, ἀντιστράφηκαν τά πράγματα. Ἡ ἀπιστία καί τό ἀμάρτημά τους ἔγινε αἰτία νά εἰσέλθουν στήν πίστι οἱ ἐθνικοί (Ε.Π.Ε. 17,400).

- Ὡραῖα εἶναι, πού ἔχουμε πιστέψει ἡμεῖς καί ζοῦμε τή χαρά τῆς λυτρώσεως, τῆς μετανοίας, τῆς εὐλογίας τῆς Ἐκκλησίας. Μά ἡ ὁμορφιά αὐτή θά γίνῃ ἀπείρως μεγαλύτερη, ἄν καί οἱ ἄλλοι, οἱ γύρω μας καί οἱ μακρὰν μας, ἔλθουν στό Χριστό καί γίνουν κι αὐτοί μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ πλοῦτος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι οἱ ψυχές, πού ζοῦν τόν ἀγῶνα γιά τήν ἀγιότητα, γιά τή χριστομίμνησι. Ἄν, δηλαδή, ὅχι ἀπλῶς λίγοι, ἀλλ' ὅλοι, «τό πλήρωμα τοῦ κόσμου», πιστέψῃ καί σωθῆ. Ἡ λαχτάρα τοῦ Παύλου γιά σωτηρία τῶν συμφυλετῶν του τόν κάνει νά βρῖσκῃ τρόπους, γιά νά τούς παροτρύνῃ πρὸς τόν Χριστό. Λέει ὁ Χρυσόστομος: «Εἰ ὅτε προσέκρουσαν (οἱ Ἰουδαῖοι), τοσοῦτοι σωτηρίας ἀπήλαυσαν, καί ἐν τῷ ἐκβληθῆναι ἐκείνους τοσοῦτοι ἐκλήθησαν, ἐννόησον τί ἔσται, ὅταν ἐπιστρέψωσιν» (Ε.Π.Ε. 17,402). **Μετὰ φρασῆς:** Ὅταν οἱ Ἰουδαῖοι ἀπορρίφθηκαν, τόσοι πολλοί ἐθνικοί ἀπήλαυσαν τή σωτηρία. Σκέψου τί χαρά θά γίνῃ, ὅταν οἱ Ἰουδαῖοι ἐπιστρέψουν.

Δ.Γ.Α.

Ἐλεύθεροι ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ἡ θεάρεστη νηστεία

Ἡ ἀγάπη εἶναι καί δικαίωμα καί καθήκον καί δυνατότητα. Τό ἴδιο καί ἡ νηστεία, πού καλούμαστε ὡς ὀρθόδοξοι νά τηρήσουμε καί κατά τή Μεγ. Σαρακοστή. Δέν ἔχουν δυνατότητα οἱ πιστοί νά παρακάμπτουν τό δρόμο τῆς νηστείας· δρόμο ἀσκήσεως καί ὑπακοῆς.

—Δέν ἔχω δικαίωμα νά τρώω ὅ,τι θέλω;

Ἀσφαλῶς ὄχι! Κάθε πιστός ἔχει καθήκον νά νηστεύη, ὅπως ὁ ἀθλητῆς ἔχει καθήκον νά προπονηθῆται, ὁ ὀρειβάτης νά γυμνάζεται, ὁ ἄρρωστος νά ἐφαρμόζη τήν ἀνάλογη διαίτα. Πότε ἡ νηστεία μας εἶναι θεάρεστη;

- Ὄταν ἀντέχη στά μάτια τοῦ Θεοῦ.

- Ὄταν εἶναι νηστεία ἐκ προαιρέσεως καί ὑπακοῆς.

- Ὄταν δέν εἶναι ἀπλῶς ἀλλαγή τροφῶν, ἀλλ' εἶναι καί ἀλλαγή τρόπου ζωῆς.

- Ὄταν εἶναι νηστεία καί παθῶν καί λογισμῶν.

—Ἡ ἀρετή τῆς νηστείας κατακτᾶ τό μισθό τῆς σωτηρίας;

Ἡ σωτηρία εἶναι δωρεά. Εἶναι χάρις καί ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἡ δωρεάν ὅμως προσφερομένη σωτηρία ἀποκτᾶται τελικά μόνο ἀπό ἐκείνους, πού ἀγαπώντας τόν Θεό τηροῦν τίς ἐντολές Του. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἔθεσε τήν προϋπόθεσι: «Ἐάν ἀγαπάτέ με, τὰς ἐμάς ἐντολάς τηρήσετε» (Ἰωάν. ιδ' 15).

- Πῶς θά τύχουμε σωτηρίας, ὅταν δέν τηροῦμε ἀκόμα καί τήν εὐκόλη νηστεία; Ὁ παράδεισος εἶχε δοθῆ δωρεάν στόν προπρωτικό ἄνθρωπο. Δωρεάν, ὄχι ὅμως ἀνελεύθερα. Ἡ δωρεά γίνεται δεκτή, ὅταν βάζεις καί σύ τήν ὑπογραφή τῆς ἀποδοχῆς. Ὁ Θεός ζητάει τήν ὑπογραφή τοῦ ἀνθρώπου, πού εἶναι ἡ ἐλευθερία του. Ἐθεσε σέ μικρή ἄσκησι τήν ἐλευθερία μέ τήν εὐκόλη ἐντολή τῆς ὠραίας νηστείας.

Μέ τή νηστεία ὁ Θεός ζητάει εὐκόλα ἀπ' τόν ἄνθρωπο. Τοῦ ζητάει ν' ἀρνηθῆ τό κακό. Νά μή δοῦν τά μάτια του αἰσχρά θεάματα στήν τηλεόρασι. Νά μή γευθῆ μερικά φαγητά. Νά μή πῆ βρώμικες λέξεις.

- Ἄς ἀγαπήσουμε τόν ὠραίο δρόμο τῆς νηστείας, πού ξεκινᾶ ἀπό τόν ἔλεγχο τῆς ἐλευθερίας μας, τόν λεγόμενο *αὐτοέλεγχο*, καί φθάνει μέχρι τή *θυσία* μικρῶν ὑλικῶν δικαιωμάτων καί μεγάλων ἀμαρτωλῶν παθῶν. «*Νηστεύσωμεν νηστείαν δεκτὴν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ*».

Ποτέ μή χάσης τήν πίστι σου!

Ἐνα παιδί μεγάλωσε φτωχό. Τοῦ ἄρεσε νά παίζη καί νά τραγουδᾷ. Πάνω ἀπό ὅλα τοῦ ἄρεσε νά γίνεται καί νά εἶναι γιά πάντα φίλος τοῦ Χριστοῦ. Τό ὄνομά του: *Οἰκονομόπουλος Νικόλαος*, τραγουδιστής. Δέν ἀρνήθηκε ποτέ τήν πίστι στόν Κύριο τῆς δόξης, στήν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου, στήν αἰώνια ζωή. Τό σπουδαιότερο: Ποτέ δέν ἔχε λογισμούς, πού τόν κλόνησαν στήν

ὑπαρξί τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, στήν ἀγάπη τῆς Ἐκκλησίας, στή συχνή παρουσία του στή θεία Λειτουργία.

● Μεταφέρουμε ὁμολογιακή συνέντευξί του:

«Εἶμαι παραδομένος στόν Χριστό!

Δέν μ' ἐνδιαφέρει τίποτα ἄλλο, παρά νά κερδίσω τήν αἰώνια ζωή.

Θέλω νά γίνω καλύτερος ἄνθρωπος.

Θέλω νά βοηθήσω, ὅσο μπορῶ, ἀνθρώπους πού ἔχουν προβλήματα, ἀλλά καί νά γίνω καλύτερος ἄνθρωπος, γιά νά μπορέσω νά πάω ἐκεῖ πού θέλω.

Δέν ξέρω ἂν τό ἀξίζω, ἀλλά θέλω νά πάω. Πιστεύω σέ αὐτό.

Ξέρω ὅτι ὑπάρχει μέσα μου, ὅπως τό ξέρουν πάρα πολλοί ἄνθρωποι, πού δέν μποροῦν νά μιλήσουν δημόσια.

Ἄγαπῶ πολύ τόν Χριστό. Τό λέω συνείχεια. Εἶναι τρόπος ζωῆς γιά ἐμένα.

Ποτέ δέν προσπάθησα νά πείσω κάποιον ὅτι πρέπει νά πιστέψει στόν Χριστό γιατί...!

Δέν ὑπάρχει γιατί! Αὐτό θά τό νιώσεις μόνος σου. Ἐγώ τό νιώθω καί θέλω νά τό μεταδώσω. Ποτέ μή χάσεις τήν

πίστη σου... Θέλω νά μοιραστῶ τήν ἀγάπη μου. Ἄγαπάω τόν Χριστό...»!

Φόνοι ἐν ψυχρῷ

Ζυπνᾶς χαράματα, Ὅχι γιά κάτι μεγάλο. Ὅχι γιά ὄνειρα. Γιά τό μερικό κάματο. Γιά τή βάρδια. Νά σηκώνεσαι μέσα στό μισοσκόταδο, μέ τό σῶμα ἀκόμη στόν ὕπνο καί τό μυαλό ἤδη κουρασμένο. Νά πηγαίνεις σέ ἕνα ἐργοστάσιο. Σ' ἕνα χῶρο, πού ὑποτίθεται ὅτι εἶναι ρουτίνα, ὄχι κίνδυνος. Σ' ἕναν χῶρο πού δέν εἶναι μέτωπο πολέμου...

Πέντε σωροί! Ὅχι ἀριθμοί. Ἄνθρωποι πού ἔχουν ὄνομα. **Γυναῖκες** μέ πρόσωπο...

● Ἡ φωτιά στό ἐργοστάσιο τῆς «Βιολάντα» στά Τρίκαλα εἶναι μία ρωγμή στόν τρόπο πού ζοῦμε καί δουλεύουμε. Μᾶς θυμίζει κάτι πού προσπαθοῦμε νά ξεχάσουμε: ὅτι ἡ καθημερινότητα δέν εἶναι ἀσφαλῆς, ἐπειδή τήν ἐπαναλαμβάνουμε. Τό «πάω γιά δουλειά» δέν εἶναι ὑπόσχεση ἐπιστροφῆς. Ἡ κανονικότητα δέν εἶναι ἀθῶα.

● Εἶναι κάτι ἀβάσταχτο ἐδῶ: Δέν πρόλαβαν νά φοβηθοῦν. Δέν ὑπῆρξε ἐπιλογή. Δέν ὑπῆρξε χρόνος γιά σκέψη, γιά ἀντίδραση, γιά σωτηρία. Μόνο **ἐκρηξη**. Φωτιά. Χάος. Καί μετά σιωπή!...

● Κι ἐμεῖς; Ξυπνήσαμε. Διαβάσαμε τήν εἶδηση. Συνεχίσαμε. Ἀλλά κάτι μέσα μας δέν ἐπιτρέπεται νά συνεχίσει ὅπως πρίν.

Αὐτές οἱ γυναῖκες δέν πέθαναν ἀπό «κακή τύχη». Πέθαναν μέσα στήν ἐργασία. Πέθαναν ἐκεῖ πού θά ἔπρεπε νά εἶναι προστατευμένες.

Κάθε φορά πού μιά ἐργαζομένη φεύγει καί δέν ἐπιστρέφει, δέν φταίει ἀπλῶς ἡ **φωτιά**. Φταίει ἡ ἀνοχή μας στό «ἔτσι εἶναι τά πράγματα». Φταίει ἡ ἐξοικείωση μέ τήν ἀνασφάλεια.

● Ποιοί πληρώνουν μέ τό μαρτύριό τους τήν καθημερινή λειτουργία τῆς κοινωνίας; Ἀφορᾶ στό ποιοί θεωροῦνται

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἄγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 6936941857

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr,

vaptistisperiodiko@gmail.com

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας. Ἄγ. Ἀναργύρων 4,
18542 Πειραιᾶς

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδά καί Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

ἀναλώσιμοι. Ἄφορᾶ στό ποιό δουλεύουν χωρίς δίχτυ ἀσφαλείας, χωρίς πραγματικό ἔλεγχο, χωρίς ἐγγύηση ἐπιστροφῆς.

● Καί ἴσως, μέσα στή φρίκη, αὐτό νά μᾶς ὑποχρεώνει γιά κάτι ἐλάχιστο, ἀλλά βαθιά ἀνθρώπινο: Νά χαιρετᾶμε. Νά λέμε «τά λέμε μετά». Νά λέμε «σ' ἀγαπῶ».

Γιατί παλαιότερα οἱ μανάδες καί οἱ γιαγιάδες τό ἤξεραν οἱ μανάδες καί οἱ γιαγιάδες τό ἤξεραν αὐτό: **Σταύρωναν** αὐτόν πού ἔφευγε γιά δουλειά. Τοῦ ἔκαναν τό σταυρό στό μέτωπο καί ἔλεγαν «στό καλό». Ὅχι ἀπό δεισιδαιμονία. Ἀπό πίστη. Ἀπό βαθειά κατανόηση, ὅτι τό πρῶο δέν ἐγγυᾶται τό βράδυ.

● Αὐτές οἱ γυναῖκες δέν πρόλαβαν ν' ἀκούσουν τό «στό καλό». Κι αὐτό δέν πρέπει νά γίνει ἀπλῶς εἶδηση. Πρέπει νά γίνη μνήμη πού πονᾶ. Μήμη πού δέν ἀφήνει τή ζωή νά προσπερνᾶ τόσο εὐκόλα. Μνήμη πού ἀπαιτεῖ δικαιοσύνη, ἀσφάλεια, σεβασμό.

● Σήμερα δέν μιλάμε γιά ἐργοστάσια. Μιλάμε γιά ἀνθρώπους πού δέν γύρισαν σπίτι. Καί αὐτό, ὅσο κι ἂν μᾶς τρομάζει, εἶναι κάτι πού μᾶς ἀφορᾶ ὅλους.

Μ. Λαμπράκης

«Ἀπό τήν ἀγιοποίηση στόν κανιβαλισμό!»

(ἀντιγραφή δημοσιεύματος Δ. Πολιτάκη)

Φίλος μέ νεαρό γιό, πού συχνά πηγαίνει στό γήπεδο, ταξιδεύοντας καί στό ἐξωτερικό γιά τήν ομάδα του, μοῦ ἐξωμολογήθηκε. Πόσο τόν τρομάξε ἡ σκέψη ὅτι ὄχι μόνο θά μπορούσε νά βρεθεῖ τό παιδί του στή θέση τῶν ἐπτά νεκρῶν ὀπαδῶν τοῦ ΠΑΟΚ, ἀλλά καί ὅτι θά γινόταν ἄλλο ἓνα ἐπιφανές ὄνομα στό ἥρωο τῶν πεσόντων «γιά τήν ομάδα», ἄλλο ἓνα πανώ στό πέταλο τῶν ὀργανωμένων, ἄλλος ἓνας «ὀσιομάρτυρας!» τῆς ὀπαδικῆς αἵρεσης.

● Τά ἀδικοχαμένα «ἀετόπουλα» ἔγιναν ἀνεύθυνα «πρεζάκια», πού ὅπως κατά κόρον γράφτηκε, «εὐτυχῶς πού ἔπεσαν πάνω σέ νταλικά»!

σαν πάνω σέ νταλικά καί δέν πῆραν μαζί τους καμμιά ἀθῶα οικογενεια».

● Πάνθιμο ναί, βαρῦ σίγουρα, ἥρωικό ὅμως, γιατί; Ἰσα-ἴσα πού τά παιδιά αὐτά βρῆκαν σέ τόσο νεαρή ἡλικία, τόν πῖο ἄδοξο, ἄδικο καί μάταιο θάνατο. «Ἐπέστρεψαν» ὅμως σάν «ἐθνικοί ἥρωες!» πού ἔπεσαν στό πεδίο τῆς μάχης μέ ὄλο τό ἀνάλογο τελετουργικό! Γιά κάποιο λόγο, ἂν σκοτωθεῖς σέ μετακίνηση, πού ἔχει νά κάνει μέ ἀγῶνα τῆς ὀμάδας σου, δέν εἶσαι πλέον κοινός θνητός, ὅπως τά ὑπόλοιπα θύματα πολύνεκρων τροχαίων ἀτυχημάτων, ἀλλά ἔχεις ἀναληφθεῖ στό πεδίο τῶν συμβόλων καί τῶν μύθων!

● Τῶν μύθων τῆς κουλτούρας τοῦ σκληροῦ ὀπαδισμοῦ, πού ἔδωσε ἔξτρα περιοχόμενο καί συγκινησιακή αἰχμή στήν κάλυψη τῆς τραγωδίας, πού διανθίστηκε ἀπό τήν ἀναμετάδοση, ὅπως τό «θέλω τόν δικέφαλο στόν τάφο μου ἐπάνω» καί «ἀδέλφια ζεῖτε, ἐσεῖς μᾶς ὀδηγεῖτε!», «ΠΑΟΚ ὁ θεός μας!».

● Μετά ὅμως ἀπό τήν δημοσίευση τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς τοξολογικῆς ἐξέτασης, πού διενήργησαν οἱ ρουμανικές ἀρχές, σύμφωνα μέ τήν ὀποία -καί μέ κάθε ἐπιφύλαξη- «διαπιστώθηκε ἡ παρουσία δύο ψυχοδραστικῶν οὐσιῶν, συγκεκριμένα κάνναβης καί κοκαΐνης, ἐνῶ ἐπίσης ἐπιβεβαιώθηκε καί ἡ παρουσία ἀλκοόλ στό αἷμα τοῦ ὀδηγοῦ» τοῦ μοιραίου βάν, τό ἀφήγημα ἄλλαξε ἄρδην καί μέ τόν πῖο προσβλητικό γιά τή μνήμη τῶν ἄτυχων ἐκδρομέων, τρόπο.

● Ἀπό τήν ἀγιοποίηση περάσαμε στόν κανιβαλισμό! Τά ἀδικοχαμένα «ἀετόπουλα» ἔγιναν ἀνεύθυνα «πρεζάκια», πού, ὅπως κατά κόρον γράφτηκε, «εὐτυχῶς πού ἔπεσαν πάνω σέ νταλικά»!

Τό κοινό δίκασε. Ἡ ἠθικολογία χτύπησε κόκκινο. Ἡ τραγωδία ἔγινε παραβολή μέ σκληρό δίδαγμα. Καί τά παιδιά πού χάθηκαν στόν ρουμανικό αὐτοκινητόδρομο, ἀπό ἥρωες ἔγιναν παρα-

δείγματα προς αποφυγή, χάνοντας και πάλι την ανθρώπινη υπόστασή τους.

(Σημείωση: Ίσως κάποιοι σοβαροί, έστω και του ΠΑΟΚ, θά έπρεπε νά συγκρατήσουν τόν Οίκουμ. Πατριάρχη!).

Οί γονείς άγρυπνοῦν;

Η συζήτησις για άπαγόρευσι στήν πρόσβασι στά μέσα κοινωνικής δικτύωσης σέ παιδιά και έφήβους κάτω τῶν 15 έτῶν έχει φουντώσει και στήν Ελλάδα. Κυβερνητικές πηγές αναφέρουν, ότι τό μέτρο θά εφαρμοσθή άμέσως. Τά σόσιαλ μίντια φυτεύουν στά μάτια κατ' αρχάς και στή συνέχεια στό μυαλό τά πλέον αίσχρά θέαματα, αλλά και τίς πλέον φρικτές εικόνες βίας και έγκληματικότητας.

- Τά πάσης φύσεως ηλεκτρονικά κεντρίζουν τήν αίσχρή περιέργεια τῶν παιδιῶν, τά όποια στή μεγίστη πλειονοψηφία σπαταλοῦν τίς περισσότερες ώρες τῆς ήμέρας σέ εικόνες πού έξάπτουν ό,τι ανήθικο, βρωμερό και έγκληματικό.

- Οί ψυχίατροι παιδιῶνχρησιμοποιοῦν

Όσοι μποροῦν, ἄς στείλουν τά 10 εὐρώ και γιά τό 2026

Οί φίλοι αναγνώστες ἄς στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) και γιά τό έτος 2026.

- Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.
IBAN: GR 7902602360000390100353548

- Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.
IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

- Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

- Τοῦ έξωτερικοῦ τό έμβασμα στό όνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 6936941857.**

-----000000-----

Πρός τούς συνδρομητές έξωτερικοῦ

Γιά τήν άπρόσκοπτη ταχυδρόμηση τοῦ περιοδικοῦ νά μάς στείλετε τό τηλέφωνό ή τό email σας στό info@ioannisvaptistis.gr

οῦν ώρισμένα παραδείγματα, προκειμένου νά δώσουν στους γονείς νά καταλάβουν πόσο επικίνδυνη είναι ή πρόσβασις τῶν παιδιῶν στά σόσιαλ μίντια.

Ρωτοῦν π.χ.: «Θά αφήνατε τό παιδί σας μέ παλιοπαρέες χωρίς έπιτήρησι.»

—«Θά τοῦ έπιτρέπατε νά συνομιλήσῃ μέ ἕναν άγνωστο;»

—«Θά τοῦ δίνατε τό κλειδί νά γυρίσῃ μεταμεσονύκτιες ώρες στό σπίτι;»

—«Θά άδιαφορούσατε γιά τή σχολικά του μάθησι και τό αλήτικο στυλ;»

—«Θά έπιτρέπατε μέ παλιοπαρέες νά πηγαίη έκδρομές;»

- Τά έρωτήματα αυτά δέν θά βροῦν φυσικά ειλικρινή άπάντησι από ἕνα έφηβο, πού άπαιτεῖ από τούς γονείς του νά τόν αφήσουν «ελεύθερο» ακολουθώντας «τόν ἄσωτο» στό δρόμο τοῦ γκρεμοῦ.

- Ἀκόμα και οί καλύτεροι γονείς στόν κόσμο δέν μποροῦν νά προστατεύσουν τά παιδιά τους άπόλυτα από τίς διαδικτυακές παγίδες. Και ασφαλώς ή Πολιτεία πάνω από όλα τά παιδιά και τούς νέους όφείλει νά προστατεύει και νά τά «άγκαλιάζει», όταν μάλιστα έπιστρέφουν στό σπίτι τοῦ Πατέρα!

Αίσχρή θεά, έρωτιάρης ψευτοάγιος!

Η βρώμικη θεά Ἀφροδίτη δίνει τό σήμα γιά νά ξεσηκωθή σχεδόν όλη η

Ελλάδα στίς πιό αίσχρες, στίς πιό έξαλλες, στίς πιό έλεεινές, στίς πιό **καρναβαλικές** έκδηλώσεις. «**Κραιπάλη και μέθη, νυκτερινά όργια, παρελάσεις σαταϊκές**», αυτά είναι οί σφραγίδες τοῦ Διαβόλου. Κι όλα τά ανήθικα οργανώνονται σέ πολλές πόλεις τῆς Πατρίδας μας, μόνο και μόνο γιά νά προσβάλλουμε τήν περίοδο τῆς ιηστείας τῆς **Μεγ. Σαρακοστής**.

—Ἀφροδίτη και Βαλεντίνος, νά οί λατρευόμενοι και από «χριστιανούς»! Οί λίγοι πιστοί ἄς μή συρθοῦν και παρασυρθοῦν. Τό σύνθημα τῆς άγίας περιόδου ἄς είναι: «**Έλέησον με ό Θεός, έλέησον με**».